

Kunst Recensies

De **krachtige voorstelling 'Sonja'**, over Sonja Barend, verbindt het lot van een oorlogskind met dat van een geëngageerde tv-journalist.

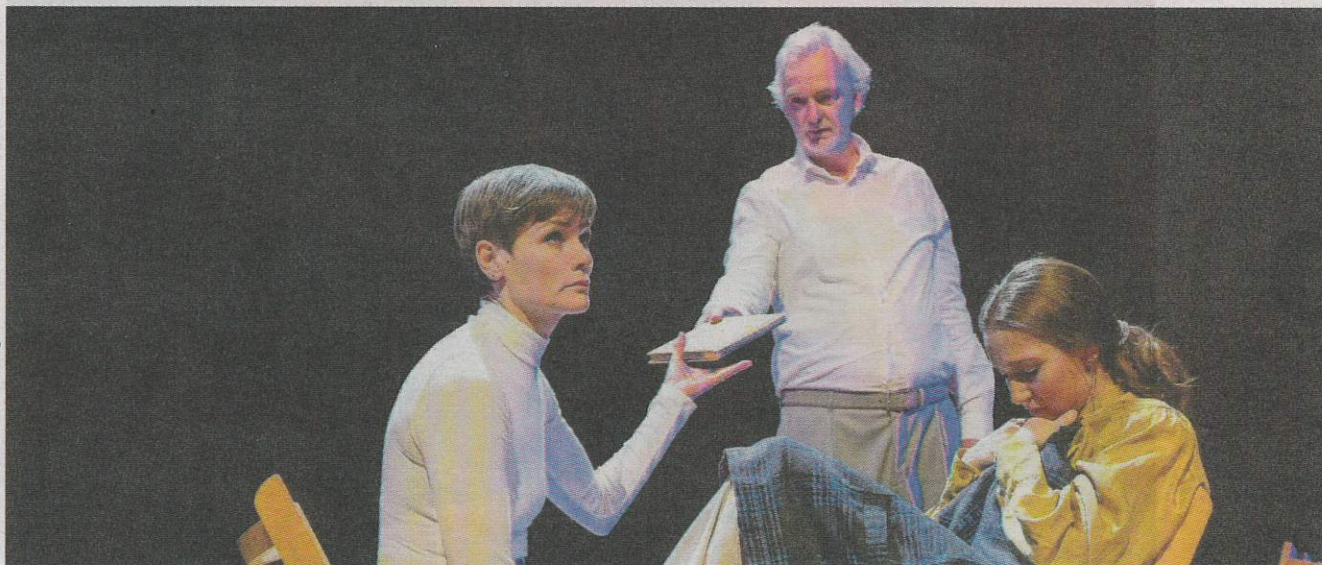


Foto Annemieke van der Togt

Sonja Theater *****

Door Toneelgroep Maastricht en Senf Producties. Tekst Vincent van der Valk. Regie Servé Hermans. 19/1, DeLaMar Theater, Amsterdam. Tournee t/m 30/4.

Het lukt Angela Schijf, na een wat aarzelend begin, van haar rol als Sonja Barend een geloofwaardig personage te maken.

Midden in de voorstelling klinkt ineens de tune van *Sonja op zaterdag* en we zien beelden van deze legendarische talkshow, rechtstreeks vanuit debatcentrum De Rode Hoed in Amsterdam. Destijds keken daar miljoenen mensen naar, en de dag erna werd er vaak over doorgespraakt. Het doet bijna verlangen naar meer, desnoods de hele uitzending, maar we zitten in het theater, bij de première van het toneelstuk *Sonja*.

Sonja Barend is op de top van haar roem als ze op straat wordt aangesproken door een fan van haar talkshow. Hij zegt dat hij het onderwerp over volwassen vrouwen met teddyberen zo leuk vond, en dat ze zo goed is voor homo's. Sonja hoort het gelaten aan, ook als de man over zijn eigen sores begint. De tol van de roem – dat is het.

Het is de eerste scène van *Sonja*, een voorstelling van Toneelgroep Maastricht en Senf Producties, in regie van Servé Hermans. Voordat het doek opging, was er het nodige

gedoe rond dit project, vooral omdat Barend via haar uitgever liet weten zich volledig van dit toneelstuk te distantiëren.

Zij ging ervan uit dat de makers zich vooral zouden baseren op haar memoir *Je ziet mij nooit meer terug*, en niet op haar tv-carrière. In haar boek vertelt ze over het lot van haar ouders, in en na de Tweede Wereldoorlog, met daarin nogal wat geheimen en open vragen die zij nooit heeft durven stellen.

Na lezing van het script kwam zij erachter dat er wel degelijk wordt gerefereerd aan haar tv-carrière. Sterker nog: haar persoonlijke en openbare leven lopen voortdurend door elkaar heen. En dat is nu net de kracht van de tekst van Vincent van der Valks tekst én van de voorstelling zelf. Het verbindt het lot van een kind wier vader wordt vermoord in Auschwitz met dat van een geëngageerd tv-journalist die anderen vragen stelt over waarheid en leugen.

Angela Schijf speelt Sonja, en lijkt daar niet op; alleen al haar stem is meisjesachtiger. En toch lukt het haar, na een wat aarzelend begin, van haar rol een geloofwaardig personage te maken – twijfe-

lend aan haar eigen vermogen de waarheid te vinden, en doortastend als het gaat om haar vak. Van der Valk vlecht dat met mooie observaties door zijn tekst heen, en zegt en passant ook rake dingen over de macht van de media door de jaren heen. Met af en toe een grappige terzijde, en een sneer naar de tv-hosts van nu.

In Hermans' regie lopen de scènes vloeiend in elkaar over, van het redactielokaal waar Sonja met eindredacteur Ellen Blazer bakkeleit over de onderwerpen in haar show, tot intieme scènes aan het ziekbed van haar moeder. Een hoogtepunt is het gesprek dat Barend in een van haar programma's voert met de toen opkomende populist Pim Fortuyn over het boren van gas in de Waddenzee (hoe actueel!).

Stefan de Walle en Chava voor in 't Holt spelen de overige rollen, steeds net even anders en altijd goed – met name hoe Voor in 't Holt de moeder speelt is knap. Tegen het eind wordt het allemaal net iets te uitleggerig, maar toch: Sonja Barend had eigenlijk als eregast op de voorste rij moeten zitten.

Hein Janssen